ABOMINABILUL McINCH

— “The Unspeakable McInch” 1948 —

[The Many Worlds of Magnus Ridolph]

de Jack Vance

Traducerea: Mihaela şi Cristian Ionescu

„Mister este o noţiune fără exactitate obiectivă, reprezentând, cel mult, limitele gândirii cuiva. Pornind de la aceasta. se poate face o clasificare a modurilor de a raţiona după tipul de fenomene considerate enigmatice (...) Odată misterul elucidat şi soluţia cunoscută, toată lumea strigă în cor: «Natural! Era evident!». Şi acum să vorbim despre ceea ce este evident: totul este întotdeauna evident (...) Gândirea obişnuită inversează succesiunea logică, lăsând ca misterul să genereze soluţia. În fapt, este o logică pc dos, între mister şi soluţie apărând acelaşi raport ca între spumă şi bere...”

MAGNUS RIDOLPH

Cei de la Misiunea Cultului Unic nu-i putuseră spune decât atât: “Se numeşte McInch; este un asasin. Asta-i tot ce ştim”.

Magnus Ridolph ar fi refuzat o asemenea anchetă, dacă creditul contului său bancar s-ar fi situat la un nivel normal. Dar eşecul unei aventuri publicitare - o reclamă luminoasă în spaţiile interplanetare, pe bază de gaze luminescente - îl adusese pe filosoful cu barbă albă într-o situaţie vecină cu sărăcia.

Primele impresii pe care i le furniză planeta Scleretto nu făcură decât să-i accentueze aversiunea faţă de sarcina ce-l aştepta. Lumina celor doi sori - roşie şi albastră - îi jena puternic ochii. Oceanul cu aspect uleios, haosul de nedescris al stâncilor îngrămădite fără noimă pe mal îi alungau orice chef de repaus, iar Scleretto City, jalnic labirint de cocioabe şi coşmelii, nu avea darul de a-i sugera vreo distracţie posibilă. în sfârşit, gazda sa - Klemmer Boek - capelanul-director al Misiunii Cultului Unic, îl primise cu răceală, lăsând impresia că prezenţa lui nu-i face plăcere, de parcă el, Magnus Ridolph, ar fi fost cu ceva vinovat.

Într-o vechitură de maşină hodorogită se deplasară până la sediul Misiunii, cocoţat în vârful unei stânci golaşe, unde penumbra care domnea înăuntru i se păru răcoritoare după lumina stridentă şi praful de pe drum.

Magnus Ridolph îşi scoase din buzunar o batistă împăturită cu grijă şi-şi tamponă fruntea, nasul aristocratic, barba albă şi mătăsoasă. Apoi îşi întoarse privirea spre gazdă şi exclamă contrariat:

— Lumina asta mă scoate, pur şi simplu, din sărite. Albastru, roşu - trei umbre diferite pentru fiecare bolovan, pentru fiecare fir de iarbă!

— Eu, unul, m-am obişnuit - îi răspunse pe un ton neutru Klemmer Boek.

Era un tip mărunţel, cu o burtă rotundă ca un pepene

umflându-i sutana. Obrazul roz, bine întins, părea din porţelan fin chinezesc, iar ochii albaştri şi rotunzi încadrau un nas cârn şi cărnos.

— Abia dacă îmi mai amintesc Pământul.

— Ghidul turistic - continuă Magnus Ridolph, în timp ce-şi punea batista în buzunar - apreciază aceste efecte ca fiind «stimulatoare şi exotice». S-ar zice că nu-s destul de receptiv ca să le percep!

Boek mârâi:

— Ghidul turistic? Păi acolo scrie că Scleretto City ar fi un oraş colorat, fascinant, o lume în miniatură, un exemplu concret de democraţie interplanetară în acţiune. Ptiu! Mi-aş dori ca deşteptul care a putut scorni asemenea gogoşi să fie obligat să trăiască aici măcar juma’te cât am trăit eu.

Împinse fotoliul din răchită către Magnus Ridolph, apoi îşi turnă nişte apă de la gheaţă într-un pahar. Magnus Ridolph se aşeză, iar Boek se trânti într-un alt fotoliu, în faţa lui.

— Ei bine - zise Magnus Ridolph - cine este, sau ce este, acest McInch?

Boek surâse cu amărăciune:

— Dumneata trebuie să ne-o spui, că d-aia eşti aici.

Magnus inspectă cu o privire distrată camera, îşi aprinse o ţigară şi nu zise nimic.

— Ce-am aflat în şase ani - continuă Boek - pot să-ţi spun în şase secunde. Primo, că este patronul rahatului ăsta (şi cu un gest arătă oraşul). Secundo, că este un criminal, un netrebnic care nu-şi vede decât propriul interes. Tertio, că - în afară de McInch - nimeni nu ştie cine este McInch.

Magnus Ridolph se ridică, se apropie de fereastră, o depolariză şi privi gânditor aglomerarea de acoperişuri disparate, care se întindea, precum un covor mâncat de molii, până la Golful Magnetic. Privirea lui urmări culmile zimţate ca un fierăstrău care înconjurau oraşul, apoi reveni la golful oceanului fără maree şi în cele din urmă se pierdu în orizontul înecat într-o pâclă de culoarea lavandei.

— Respingător. Nu înţeleg ce-i poate atrage pe turişti aici.

Boek veni lângă el la fereastră.

— Hm, hm... fără îndoială, e o lume stranie. (Cu o mişcare a capului, arătă spre acoperişurile de sub ei). Acolo, jos, în viermuiala aia, trăiesc cel puţin o duzină de rase inteligente -

expatriaţi, exilaţi, fugari, emigranţi - cu toţii la un loc, claie peste grămadă. Şi este pur şi simplu năucitoare adaptarea lor în raporturile reciproce.

— Mda, zise Magnus Ridolph, fără alt comentariu. Apoi adăugă: «Şi acest McInch... este uman?»

Boek înălţă din umeri:

— Nimeni n-o ştie. Ori, cine-o află moare înainte de a putea s-o spună. Până acum, în două rânduri Cartierul General a trimis oameni de mâna-ntâi să ancheteze. Şi amândoi au murit în plin oraş: unul lângă Depozitele de Export, celălalt în biroul primarului.

Magnus Ridolph tuşi cu distincţie.

— Şi... cauza deceselor?

— O maladie necunoscută. (Boek îşi coborî privirea la acoperişurile, zidurile, uliţele şi bolţile de sub ei). Misiunea noastră încearcă să se ţină deoparte de politica locală, cu toate că - fie vorba între noi - fluturându-le pe la nas cultura terestră, noi facem practic propagandă pentru propriul nostru mod de viaţă. Şi, câteodată (pe faţă îi înflori un zâmbet sarcastic) se-ntâmplă să mai avem de-a face şi cu un fenomen de tipul acestui McInch.

— Mda, desigur - aprobă în doi peri Magnus Ridolph. Dar, în ce constau, în fond, nelegiuirile lui McInch?

— Corupţie, răspunse Boek. Corupţie, pur şi simplu. Buna şi vechea corupţie civică, de tip terestru. E drept c-ar fi trebuit să ţi-o spun, de la bun început - (şi pe faţa lui se lărgi din nou un rânjet caustic) - dar Scleretto City are un primar ales după toate regulile şi un consiliu de administraţie municipal. Are o cazarmă de pompieri, un oficiu poştal, un serviciu de salubritate, o poliţie - aşteaptă numai să-i vezi! (Emise un sunet asemănător celui produs de vărsarea unei căldări cu apă pe o alee pietruită). Ca să fiu sincer, cred că asta-i atrage pe turişti: felul în care maimuţăresc toate arătările astea comportamentul oamenilor.

Magnus Ridolph se aplecă uşor înainte, încruntându-se:

— După câte văd, am impresia că pe-aici nu-i nimic care să-ţi sară în ochi, nici vreo clădire mai pretenţioasă, dacă facem abstracţie de cea de colo, de lângă golf.

— A, acela-i hotelul pentru turişti, zise Boek. «**Pondicherry House**», aşa-i zice.

— Mda, am înţeles, zise Magnus Ridolph cu un aer absent.

Mărturisesc că aşa, la prima vedere, forma de guvernământ practicată în Scleretto City pare destul de aiurită.

— Ba, eu aş zice că este mai degrabă raţională, dacă se iau în considerare antecedentele istorice, îl contrazise Boek. Acum vreo cincizeci de ani, aici a fost fondată o colonie a Ordinaţionaliştilor; era, de altfel, singurul platou de pe planetă. Apoi, pe măsura trecerii timpului, Scleretto aflându-se chiar la marginea Commonwealth-ului, unde nimeni nu se osteneşte să pună întrebări indiscrete, au început să se stabilească aici tot soiul de elemente dubioase provenind din toate colţurile galaxiei, care, într-un fel sau altul, au găsit un modus-vivendi, cei care n-au reuşit, n-au supravieţuit. Literalmente. Când ajungi aici pentru prima dată - cazul turiştilor, bunăoară - rămâi cu gura căscată. Eu, de exemplu, când am sosit şi am străbătut uliţa mare, am avut impresia că trăiesc un coşmar. Kmaushi vieţuind în bazine portabile şi scuipând perlele secretate în pipotă..., multipezi de pe planeta Portmar..., Tau Geminieni..., Armadiloşi de pe Carnegie-12... Păsări Galbene..., Zeeksi..., ba chiar câţiva Aldebaranezi, fără a mai pune la socoteala speciile antropomorfe. Cum naiba vieţuiesc la un loc, fără să se sfâşie unii pe alţii, e o întrebare care nu mă mai preocupă decât din când în când.

— Poate că această dificultate este mai mult aparentă, decât reală, opină cu oarecare căldură Magnus Ridolph.

Boek îi aruncă o ocheadă piezişă şi rânji din nou:

— N-ai trăit aici, atâta vreme ca mine.

Apoi, întorcându-si privirea la panorama oraşului, continuă pe acelaşi ton:

— Praful ăsta, duhoarea, tot...

Se întrerupse, negăsind cuvântul.

— În orice caz - zise Magnus Ridolph - toate sunt creaturi dotate cu raţiune. Mai am câteva întrebări să vă pun. Mai întâi de toate, cum procedează McInch ca să-şi încaseze rodul acţiunilor coruptive?

Boek se întoarse la fotoliul său şi se trânti greoi.

— După toate aparenţele, se serveşte direct din fondurile municipale. Toate taxele sunt colectate în numerar, sunt aduse la primărie şi închise într-un seif. McInch, când are nevoie de bani, pur şi simplu deschide seifal, ia cât îi trebuie şi, după aia, îl închide.

— Şi cetăţenii nu zic nimic?

— Indignarea este o emoţie umană, îi răspunse sarcastic Boek. Or, marea majoritate a populaţiei nefiind de natură umană, nu manifestă emoţii.

— Bine, dar acea mică fracţiune care este formată totuşi din oameni ce se pot indigna?

— Fiind oameni... le e frică.

Magnus Ridolph îşi mângâie gânditor barba.

— Să abordăm situaţia din alt punct de vedere: cetăţenii şi-au manifestat în vreun fel aversiunea faţă de achitarea taxelor şi impozitelor?

— N-au de ales, îi răspunse Boek. Toate importurile şi exporturile se fac prin intermediul unei cooperative municipale. Aceasta încasează direct, toate taxele.

— De ce nu s-a schimbat locul seifului, sau de ce n-a fost păzit?

— Asta a încercat-o şi ultimul nostru primar. Numai că paznicii desemnaţi au fost găsiţi morţi. Morţi de o boală necunoscută.

— După toate probabilităţile - zise Magnus Ridolph - McInch este unul din administratorii municipali. Ei sunt primii supuşi tentaţiei.

— Cu asta sunt de acord, răspunse Boek. Dar care dintre ei?

— Câţi sunt?

— Păi... unu’ ar fi dirigintele oficiului poştal, un multiped de pe Portmar. Îl mai avem pe şeful pompierilor, un om; pe şeriful poliţiei, unu’ de pe Sirius-5; gunoierul-şef... un... un... în sfârşit, nu-mi amintesc cum dracu’-i zice. Unu’ originar de pe Aurigae-1012.

— Un Golespod?

— Chiar aşa. E singurul de felul său în tot oraşul. Pe urmă îl mai avem pe directorul Depozitelor Municipale, care este totodată şi perceptor - o creatură-furnică de pe Tau Gemini - şi, în sfârşit, cel mai important, primarul. Numele lui este Juju Jiji, naiba să-l ia, cel puţin aşa îmi sună mie la ureche. Este o Pasăre Galbenă.

— Mda, înţeleg...

După o scurtă tăcere Boek continuă:

— Ei bine, ce părere ai?

— Problema prezintă câteva elemente interesante, admise Magnus Ridolph. Bineînţeles, este necesar să fac o vizită în oraş.

Boek îşi privi ceasul:

— Când vrei să mergi?

— Numai să mă schimb, zise Magnus Ridolph ridicându-se. Şi, după aceea, plecăm imediat, dacă sunteţi de acord.

— Acum, mârâi Boek, întunecându-se, un lucru trebuie să-ţi fie clar: din clipa în care vei începe să pui întrebări despre McInch, tipul o s-o ştie şi-o să-ncerce să te omoare.

— Misiunea Cultului Unic mă plăteşte destul de bine ca să-mi asum acest risc, declară Magnus Ridolph. Ca să zic aşa, sunt un fel de cavaler al apocalipsului. Logica este spada mea, iar vigilenţa mi-e scut. Am să port filtre nazale şi voi fi „parfumat” cu antiseptice.

— Cavaler ai zis? mormăi Boek. Mai degrabă, ţestoasă! În fine, în cât timp eşti gata?

— Dacă sunteţi amabil să-mi arătaţi unde voi locui, zise Magnus Ridolph, în maximum o jumătate de oră sunt al dumneavoastră.

* * *

Cu un ton lugubru de triumfal Boek constată:

— Asta-i tot ce-a mai rămas din Ordinaţionalişti.

Magnus Rindolph contemplă clădirea cubică. Mici dune de praf se adunaseră în lungul zidurilor; porţile vraişte lăsau privirea să se piardă în vidul interior.

— Unde mai pui că ăsta era edificiul cel mai solid din Sclerotto! adăugă Boek.

— Mă mir că McInch nu s-a instalat aici! observă Magnus Ridolph.

— În prezent aici funcţionează haznaua municipală. Gunoierul-şef îşi are biroul chiar în spate. Am să ţi-l arăt, dacă vrei. E doar una dintre curiozităţile turistice. Hm!... a propos, doreşti să rămâi incognito?

— Nu, nu, răspunse Magnus Ridolph. Nu-i necesar. Nu văd utilitatea vreunui subterfugiu.

— Cum doreşti, zise Boek, coborînd greoi din maşină. Rămase apoi să-l urmărească cu o privire plină de ironie pe Magnus Ridolph cum se dă jos cu mişcări tacticoase, cum îşi

pune pe cap o cască solară strălucitoare, cum îşi dispune filtrele nazale, cum îşi ascunde ochii în spatele unor ochelari negri.

Târâş-grăpiş se apropiară, croindu-şi cu greu drum prin stratul de colb cenuşiu, care se ridica sub paşii lor în volute roşii, albastre şi de alte o sută de nuanţe intermediare.

Deodată, Magnus Ridolph se opri brusc. Boek zâmbi:

— Aha, ai simţit mirosul? Deşi mai nimerit ar fi fost să zic duhoarea, nu?

— Întocmai, încuviinţă Magnus Ridolph. Dar, pentru numele lui Pluto, unde mergem noi acum?

— La gunoierul-şef, la Golesopod. În fond, el nu se ocupă de colectarea gunoaielor, cetăţenii le aduc aici şi i le aruncă. Iar el le mănâncă, sau mai bine zis, le absoarbe.

Ocolind vechea catedrală a Ordinaţioniştilor, Magnus Ridolph constată că zidul din spate fusese dărâmat, ceea ce îi permitea locatarului să aibă lumină şi aer, ferindu-l în acelaşi timp, de dogoarea celor doi sori. Ocupantul, Golesopodul, era o făptură gigantică, semănând cu un calcan uriaş, din cauciuc, deşi mult mai masiv şi mai gros la mijloc. Pe faţa inferioară era dotat cu o mulţime de labe scurte, de o culoare albicioasă, nesănătoasă; pe faţa superioară se remarca un singur ochi, albastru şi inexpresiv, subliniat de un rând de tentacule suple, în permanentă agitaţie. Golesopodul zăcea tolănit, pe jumătate acoperit cu o movilă de putreziciuni semi-lichide: resturi alimentare, intestine de peşti, deşeuri organice de toate felurile.

— Este plătit ca să facă asta, zise Boek. Şi salariul îi rămâne în întregime, fiind hrănit şi găzduit pe gratis.

Un fel de hârşâit ritmic le ajunse la urechi. De după colţul fostei catedrale apăru un fel de şarpe, înaintând pe vreo treizeci de picioare chitinoase, segmentate.

— Ăsta-i factorul poştal, îi explică Boek. Toţi sunt multipezi şi fac o treabă pe cinste.

Creatura era lungă, filiformă şi corpul arămiu avea un luciu stins. Pe figura plată, ca de omidă, se remarcau patru ochi negri şi strălucitori şi un mic cioc cornos. Sub corp îi atârna un fel de tavă, pe care se aflau scrisori şi pachete. Apucă unul cu un picior şi emise o fluierătură stridentă. Golesopodul bolborosi, îşi ridică partea din faţă aruncându-şi înapoi tentaculele, şi lăsă să i se vadă gura imensă şi neagră.

Multipedul îi expedie pachetul în botul larg deschis, îi privi

cu indiferenţă şi se îndepărtă, după ce execută o întoarcere graţioasă în arc de cerc. Golesopodul mârâi, clefăi, se afundă mai bine în mormanul de gunoaie şi-şi aţinti privirea unicului ochi asupra lor; Magnus Ridolph şi Boek îi răspunseră cu aceeaşi politeţe, studiindu-l cu o curiozitate dezinvoltă şi uşor dispreţuitoare.

— Înţelege limbajul uman? se interesă Magnus Ridolph.

Boek aprobă, adăugând însă:

— Dar nu te apropia prea mult. E o bestie irascibilă.

Magnus Ridolph înaintă cu prudenţă, un pas sau doi, şi i se adresă, privindu-l drept în ochiul albastru lăptos:

— Încerc să identific un criminal pe nume McInch. Mă puteţi ajuta?

Corpul gigantic fu brusc cuprins de zvâcnete dezordonate, în acelaşi timp auzindu-se nişte mârâituri furioase. Unicul ochi se bulbucă, mai să iasă din orbită. Boek se aplecă uşor, ascultând cu atenţie.

— Zice să pleci imediat.

Magnus Ridolph insistă:

— Să înţeleg că nu mă puteţi ajuta?

Agitaţia furioasă a creaturii păru că ajunge la paroxism. Deodată execută un surprinzător salt înapoi, îşi ridică trupul şi scuipă un jet de lichid urât mirositor în direcţia lui. Magnus Ridolph se feri cu abilitate, dar câteva picături tot îi stropiră vestonul, inundându-l cu o duhoare fetidă.

Boek îl privi cu un amuzament deloc disimulat, cum îşi freacă petele cu batista:

— Nu-i nimic, după o vreme nu se mai simte.

— Hm!, mormăi Magnus Ridolph.

Se întoarseră la maşină străbătând din nou maidanul colbuit.

— Mergem acum la Depozitul de Export, îl informă Boek. Se află aproape în centurl oraşului şi, începând de acolo, vom putea merge pe jos mai departe. În felul acesta o să-ţi poţi face o idee mai clară.

Acum, pe fiecare margine a uliţei se înghesuiau cabane şi prăvălii, construite din şisturi şi alge uscate, iar în jurul lor viermuia viaţa. Copii umani, soioşi şi zdrenţăroşi, se jucau în mijlocul drumului cu creaturi antropomorfe de pe Capella, cu tineri Armadillos de pe Camegie-12, cu copii-broaşte de pe

Marte.

Sute de mici multipezi de pe Portman li se încurcau printre picioare ca nişte şopârle; cea mai mare parte dintre ei erau ucişi chiar de proprii părinţi, din motive pe care niciodată oamenii nu le înţelegeau prea bine. Păsări Galbene - bipede, semănând cu nişte struţi acoperiţi, în loc de pene, cu solzi moi de culoarea lămâii - înaintau agale prin mulţime, cu capul sus, rotindu-şi ochii globuloşi. Această mulţime pestriţă, în continuă mişcare, părea un cortegiu de monştri imaginat într-un coşmar alcoolic.

La etajele prăvăliilor de pe margini erau expuse mărfuri sărăcăcioase - coşuri împletite, oale, crătiţi, mii de ustensile cărora numai vânzătorul şi cumpărătorul le cunoşteau rostul. Alţi negustori ofereau ceea ce s-ar putea defini cu un termen general drept „alimente”: fructe şi conserve pentru oameni, nişte capsule tari, de culoare brună, pentru Păsările Galbene, nişte viermi roşii pentru Aldebaranezi.

Magnus Ridolph remarcă ici-colo, mici grupuri de turişti - pământeni, în cea mai mare parte - care priveau, flecăreau între ei, gesticulau, râdeau.

Boek îşi parcă maşina în lungul unei construcţii din tablă ondulată şi coborîră din nou în praf.

Un murmur înfundat răzbătea din Depozit. Numeroşi turişti căscau gura sau îşi cumpărau „suveniruri” - pietre sculptate, ţesături cu motive complicate, bijuterii din perie secretate de pântecele creaturilor de pe Knaush, parfumuri extrase din alge, statuete, acvarii minuscule, ermetizate, dotate cu lentile microscopice, prin care puteai vedea peisaje subacvatice de o stranie frumuseţe, populate de infuzori, bureţi, corali, caracatiţe tentaculare şi peşti, toţi şi toate de dimensiuni infinitezimale. În partea din spate se înălţau munţi de baloturi conţinând principalele produse de export ale planetei - răşină de alge, alge uscate şi lăcuite, saci cu săruri minerale rare.

— Uite-l şi pe directorul Depozitului, îl informă Boek, arătându-i cu capul o creatură-furnică, ce le ajungea, cocoţată pe cele şase picioare ale sale, până la brâu. Avea nişte ochi blânzi, de câine bun, o blăniţă cenuşie satinată şi un torace relativ scurt şi solid.

— Vrei să te prezint? Vorbeşte şi ne înţelege. Are o minte ca de computer.

Interpretând tăcerea lui Magnus Ridolph drept un acord implicit, Boek îşi croi drum până la fiinţa insectiformă de pe Tau-Gemini.

— Îmi pare rău, dar n-am cum să vă prezint - începu Boek pe un ton jovial (Magnus Ridolph nu se putut stăpâni să nu-şi zică în minte că Boek devenea dintr-o dată amabil, ori de câte ori se afla în prezenţa cetăţenilor oraşului) - pentru că domnul director, aici de faţă, nu are un nume.

— Pe planeta mea - bâzâi insecta pe un ton uniform - noi ne desemnăm prin acorduri, cum le numiţi dumneavoastră, iată-l pe al meu... (cele două pungi de la baza capului i se umflară şi emiseră o serie de sunete rapide).

— Vi-l prezint pe domnul Magnus Ridolph, trimis de directorul Misiunii.

— Încerc să-l identific pe un criminal cunoscut sub numele de McInch, îi luă vorba din gură Magnus Ridolph. M-aţi putea ajuta cumva?

— Sunt dezolat, îi răspunse „furnica” printr-o serie de vibraţii egale. Acest nume mi-e cunoscut, îmi sunt cunoscute şi ticăloşiile lui. Dar nu ştiu cine este.

Magnus Ridolph se înclină cu distincţie.

— Acum te duc să-l vezi pe căpitanul pompierilor, îi zise Boek.

*** * ***

Căpitanul pompierilor era un negru atletic, cu ochii albaştri şi părul de un verde-bronz şters. Drept îmbrăcăminte n-avea decât un pantalon bufant, gen corsar, de culoare stacojie. Boek şi Magnus îl găsiră lângă un foişor de observaţie, chiar în preajma pieţii centrale. Cu piciorul pe prima treaptă, tocmai se pregătea să urce. Cum îi văzu, îl salută pe Boek, făcând o mişcare cu capul.

— Joe, îţi prezint un prieten care tocmai a sosit de acasă, zise Boek. Domnule Magnus Ridolph, ţi-l prezint pe domnul Joe Bertrand, căpitanul pichetului nostru de pompieri.

Căpitanul îi privi cu atenţie pe cei doi bărbaţi, fără să-şi ascundă surprinderea:

— Îmi pare bine, zise el strângându-le mâna. Parcă am mai auzit de numele dumneavoastră.

— Nu-i un nume prea obişnuit, opină Magnus Ridolph, dar

presupun că mai există şi alţi Ridolph în Commonwealth.

Boek îi privi lung, vru să spună ceva, dar renunţă cu un oftat şi se uită în altă parte.

— Însă nu prea mulţi Magnus Ridolph, continuă căpitanul de pompieri.

— Foarte puţini, presupun, admise bărbosul înţelept.

— Şi, după umila mea părere, îl căutaţi pe McInch?

— Întocmai. Puteţi să mă ajutaţi?

— Nu ştiu nimic despre el. Şi nici nu vreau să ştiu. E mai sănătos!

Magnus Ridolph îşi plecă privirea:

— Mda, am înţeles. Vă mulţumesc.

Boek îi arătă cu degetul său grăsuliu un edificiu înalt, construit din panouri de alge împletite, fixate într-o armătură formată din oase îngălbenite de balenă.

— Asta-i primăria, zise el. Primarul locuieşte la ultimul nivel, unde, cică, poate păzi mai bine - *ha! ha!* - fondurile municipale.

— Ce alte atribuţii îi mai revin, în fond? se interesă Magnus Ridolph, îndepărtând delicat praful de pe reverele vestonului.

— Întâmpină navele cu turişti la cosmoport şi se plimbă prin oraş gătit cu un fes roşu. Este magistratul local; este însărcint cu gestiunea fondurilor municipale şi plăteşte salariile funcţionarilor. Părerea mea personală este că nu-l duce suficient capul ca să fie el McInch.

— Aş vrea să văd seiful cu care McInch îşi permite atatea familiarităţi, zise Mangus Ridolph.

Împinseră o uşă uşoară, care se deschise scârţâind, şi pătrunseră într-o sală lungă cu plafonul extrem de coborât. Panourile de alge care alcătuiau pereţii păreau străvechi, obosite, brăzdate de crăpături prin care razele de lumină dublă străbăteau închipuind fantastice desene, de culoare roşie şi albastră, pe sol. Lipit de zidul opus intrării, se afla seiful, un antic dulap de oţel, dotat cu butoane şi cifru.

Printr-un orificiu al plafonului apăru un gât lung şi solzos, de culoare galbenă, terminat cu un cap turtit, omat cu un ridicol fes roşu, care îi fixă cu privirea unui ochi purpuriu. Urmă un corp zvelt, care ateriză elegant pe nişte picioare flexibile.

— Bună ziua, domnule primar - i se adresă cu cordialitate

Boek. Vi-l prezint pe acest domn, trimis al Cartierului General al Misiunii. Numele său este Magnus Ridolph.

Se întoarse apoi spre acesta:

— Dânsul este primarul nostru, Juju Jiji.

— Încântat, zise primarul cu o voce stridentă. Doriţi să vă dau un autograf?

— Desigur, răspunse Magnus Ridolph. Aş fi încântat.

Primarul îşi coborî capul printre picioare şi scoase cu ciocul un dreptunghi de carton dintr-o pungă ventrală. Caracterele imprimate erau de neînţeles pentru Magnus Ridolph.

— Este numele meu, în scrierea planetei mele natale. În mare, ar însemna «Fior încântător».

— Mulţumesc, zise Magnus Ridolph. Am să păstrez cu grijă această preţioasă dovadă a vizitei mele la Sclerotto. Şi pentru că tot veni vorba, mă aflu aici pentru a aresta o făptură cunoscută sub numele de McInch - (Primarul guiţă strident şi-şi balansă agitat capul înainte şi-napoi) - şi m-am gândit că poate aţi fi în măsură să-mi oferiţi spijinul dumneavoastră.

Gâtul primarului descrise o serie de „S”-uri.

— Nu, nu, nu! - chiţăi vocea lui fluierată. Eu nu ştiu nimic! Eu sunt Primarul!

Boek îl întrebă din ochi pe Magnus Ridolph, dar acesta negă din cap.

— Ei bine, noi vă lăsăm atunci, domnule primar, zise Boek. Doream numai să vi-l prezint pe prietenul meu.

— Mi-a părut bine, şuieră răguşit primarul. Apoi, încordându-şi picioarele, îşi luă avânt şi sări către orificiul din plafon, prin care dispăru.

* * *

După un drum de vreo sută de metri prin lumina roşie şi albastră, ajunseră la închisoare, o baracă lungă, clădită din şisturi. Celulele dădeau direct în stradă. Puteai vedea astfel nestingherit ba capul dezolat al unei Păsări Galbene, ba figura inexpresivă a unui antropomorf de pe Capella. Era închis şi un om, care îi privi cu atenţie pe cei doi când trecură şi apoi scuipă meditativ în praful străzii.

— De ce se fac vinovaţi? se interesă Magnus Ridolph.

— Omul a furat nişte materiale din care se fac

acoperişurile, Pasărea Galbenă a atacat un tânăr multiped de pe Portmar, iar Capellianul - habar n-am. Şeriful poliţiei este un tip originar de pe Sirius-5 şi are biroul imediat în spate.

Biroul era un fel de cort din pânză, iar şeriful - o enormă amfibie, semănând cu o torpilă, înotătoarele i se terminau cu nişte fanoane lungi, pielea îi era de un negru strălucitor şi răspândea un iz dulceag, greţos. Un şirag de ochişori negri, rotunzi ca nişte perle adânc înfundate în carne, îi înconjura capul.

Când Boek şi Magnus Ridolph - prăfuiţi, transpiraţi şi obosiţi - dădură colţul hangarului, se ridică tremurând ca gelatina pe înotătoarele care-i serveau drept picioare şi-şi trecu peste torace una dintre înotătoarele-braţe. Pe locul respectiv, de sub fanoanele in mişcare, pe pielea neagră apărură cuvinte inscripţionate în alb:

«Bună ziua, domnule Boek. Bună ziua, domnule.»

— Hello, Fritz!, zise Boek. Sunt numai în trecere cu prietenul meu, căruia îi arăt oraşul.

Amfibia se lăsă pe spate, aşezandu-se în fotoliul de serviciu, care părea un fel de copaie gigantică.

Îşi trecu din nou înotătoarea-braţ peste toracele de pe care prima inscripţie se şterse:

«Cu ce vă pot fi de folos?»

— Încerc să-l găsesc pe McInch, zise Magnus Ridolph. M-aţi putea ajuta în vreun fel?

Înotătoarea-braţ ezită o clipă, apoi parcurse în grabă pielea neagra:

«Personal, nu ştiu nimic. Dar puteţi conta pe sprijinul meu oficial, în măsura în care vi-l pot acorda.»

Magnus Ridolph clătină dezolat din cap şi se întoarse gânditor:

— Vă voi anunţa dacă aflu ceva.

* * *

— Acum - zise Boek, şi tuşi pentru a-şi mai limpezi gâtul prăfuit - nu ne mai rămâne decât poşta. (Privi înapoi, măsurând din ochi distanţa până la Depozitul de Export). Cred că ajungem mai repede pe jos, decât să mai pierdem timpul cu urcatul în maşină.

Magnus Ridolph se uită în sus către cei doi sori care

străluceau pe cerni de un verde acvatic:

— Spre seară, nu-i cumva mai răcoare?

— Nu cine ştie ce, îi răspunse Boek, şi o porni hotărît la drum. Când se va însera, trebuie să fim deja la Misiune. Nu mă simt niciodată în largul meu afară, la vreme de noapte. Mai ales acum, cu McInch, adăugă el, muscându-şi nervos buzele.

Printre cocioabele dărăpănate, drumul îi scoase la malul mării. Viaţa clocotea peste tot în jurul lor, într-o diversitate aiuritoare. Prin uşile şi ferestrele vraişte se puteau observa zăcând mase protoplasmatice sau agitându-se forme agile şi sprintene. Se simţeau spionaţi de zeci şi sute de ochi, de dimensiuni şi conformaţii dintre cele mai diferite, sunete niciodată închipuite pe Pământ le zgâriau auzul, mirosuri inimaginabile îi învăluiau, agresându-le simţul olfactiv.

Treptat, decorul căpăta nuanţe tot mai sângerii, pe măsură ce soarele albastru cobora către orizont. Chiar când ajunseră la poştă - o cabană din şisturi, aflată lângă cosmoport - acesta apuse înghiţit de negura oceanului.

Dacă Magnus Ridolph se aştepta ca dirigintele oficiului poştal - un multiped de pe Portmar - să manifeste un cât de cât entuziasm pentru misiunea cu care venise la el, atunci s-a înşelat amarnic. Îl găsiră triind trimiterile poştale; ridicat pe jumătate din numărul membrelor, repartiza ritmic scrisorile în cutii cu ajutorul celeilalte jumătăţi.

Se opri din muncă cât timp Boek i-l prezentă pe Magnus Ridolph şi-l fixă pe detectiv cu acea căutătură impersonală şi indiferentă cu care Magnus Ridolph începuse deja să se obişnuiască, apoi - la întrebarea directă a acestuia - negă că ar şti ceva despre McInch.

Mangus Ridolph se întoarse către însoţitorul său şi-i spuse:

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule Boek, dar aş vrea să-i pun domnului diriginte una sau două întrebări confidenţiale.

— Mă rog, mă rog, bombăni bosumflat Boek şi se îndepărtă.

După câteva minute, Magnus Ridolph îl ajunse din urmă.

— Voiam numai să ştiu în ce constă curierul poştal pe care-l primesc funcţionarii municipali şi, de asemenea, orice altă anomalie pe care a remarcat-o şi care mi-ar fi de folos.

— Şi ce ţi-a spus, te ajută?

— Foarte mult, răspunse Magnus Ridolph.

Cei doi bărbaţi o luară în lungul cheiului, la care erau ancorate şlepuri gigantice încărcate cu alge şi ajunseră la Depozitul de Export. Când se urcară în maşină, soarele roşu era deja foarte jos la orizont şi lumina stacojie conferea oraşului o aură de antichitate fabuloasă, estompând mizeria şi murdăria.

Fără a mai schimba vreo vorba, ajunseră hurducându-se la Misiunea cocoţată în vârful stâncii.

În timp ce intrau în clădire, Magnus Ridolph i se adresă în sfârşit lui Boek:

— Aveţi cumva un microscop la îndemână?

— Trei, îi răspunse sec Boek. Unul vizual, unul electronic şi unui gama-beta.

— Aş avea nevoie de unul în seara aceasta.

— Cum doreşti.

— În orice caz, mâine, într-un fel sau altul, vom încheia acest caz.

Boek îl privi cu o curiozitate nedisimulată:

— Să înţeleg că ştii cine este McInch?

— Dar este pur şi simplu evident - răspunse Magnus Ridolph - în lumina cunoştinţelor mele specifice.

Boek rosti printre dinţi:

— În locul tău, eu mi-aş zăvorî uşa în noaptea asta. Oricum o iei, e un ucigaş.

Magnus Ridolph încuviinţă din cap:

— Cred că aveţi dreptate.

* * *

Noaptea pe Sclerotto era lungă în acel sezon - paisprezece ore - şi Magnus Ridolph se trezi, făcu un duş şi îmbrăcă un veston albastru cu alb, nou-nouţ. Afară era încă întuneric.

De la ferestrele holului de la intrare, tocmai contempla răsăritul primului soare, eveniment precedat de iluminarea întregii bolţi cereşti de o irizaţie albastru-electric, când auzi în spatele său nişte paşi. Întorcând capul, îl văzu pe Klemmer Boek studiindu-l cu ochii lui albaştri, în care se citea curiozitatea.

— Te-ai odihnit bine? - se interesă acesta în loc de «bună ziua».

— Într-adevăr, foarte bine - îi răspunse Magnus Ridolph,

extrem de afabil. Sper că şi dumneavoastră aţi avut parte de o noapte liniştită şi repausantă.

Boek se mulţumi să mormăie:

— Gata pentru micul dejun?

— Oh, desigur, desigur, la dispoziţia dumneavoastră.

Trecură în sala de mese şi Boek dădu comanda necesară unicului său servitor.

Mâncară în tăcere în timp ce lumina de afară se intensifica din clipă-n clipă. Abia după ce li se aduseră cafelele, Magnus Ridolph se lăsă pe spătarul jilţului şi-şi aprinse, cu gesturi afectate, o ţigaretă.

— Îţi menţii afirmaţia că vei putea rezolva cazul în cursul zilei de azi? se interesă Boek.

— Da, îi răspunse Magnus Ridolph. Sunt sigur că este pe deplin posibil.

— Hm!... Şi ştii cine-i McInch?

— Fără nici o îndoială.

— Şi poţi s-o dovedeşti?

Magnus Ridolph slobozi o volută de fum care se înălăţă ondulându-se în prima rază a soarelui bleu-safir:

— Într-un anume fel, da.

— Nu pari prea sigur.

— Păi... am imaginat o stratagemă care ne va permite să economisim o mulţime de timp.

— Nu mai spune? îngână Boek cu un ton profund ironic, bătând masa cu degetele lui grăsulii.

— Aş vrea ca Primarul... cum îi zice?... a, Juju!... să convoace în după-amiaza aceasta o şedinţă cu funcţionarii municipalităţii. Primăria ar fi locul cel mai potrivit. Şi, în cadrul acestei şedinţe, vom discuta cazul lui McInch.

***

În timp ce se îndreptau spre primărie, Boek spuse pe un ton sec:

— Toată chestia asta mi se pare cam melodramatică.

— Tot ce se poate, îi răspunse în doi peri Magnus Ridolph. Ba chiar şi primejdioasă...

Boek se opri brusc, rămânând cu un picior în aer:

— Eşti sigur că...

— Nimic nu este niciodată sigur, îi replică Magnus

Ridolph. Nici măcar rotaţia veşnică a acestei planete în jurul axei sale. Şi fenomenul cel mai puţin previzibil pe care îl cunosc, este durata unei vieţi.

Boek porni mai departe, tăcut, muşcându-şi înciudat buzele.

Intrând în primărie, se opriră câteva clipe, ca să-şi obişnuiască ochii cu penumbra. În faţa lor, la dreapta şi la stânga, începură să distingă siluete de diferite forme, împestriţate de razele care traversau pereţii crăpaţi, cu pete roşii şi albastre.

— Gunoierul este deja aici, şopti Magnus Ridolph la urechea lui Boek, protejându-şi gura cu palma. O simt după miros.

Ajunseră în mijlocul sălii. Primarul se plimba solemn în lung şi lat, cu fesul înclinat ridicol pe-o parte, în mijlocul unui cerc format din gunoierul golesopod, poştaşul multiped, Joe Bertrand pompierul, directorul de export din Tau-Gemini şi şeriful amfibie.

— Domnilor - începu Magnus Ridolph - n-am să vă reţin atenţia prea multă vreme. După cum ştiţi, fac o anchetă în legătură cu fiinţa cunoscută sub numele de McInch.

În sală se iscă o oarecare rumoare, fâşâitul picioarelor poştaşului multiped, freamătul cauciucat al pielii şerifului, agitaţia gâtului primarului, şuieratul gâfâit al golesopodului gunoier, tusea nervoasă a pompierului negru.

Directorul depozitului - fiinţa-furnică de pe Tau-Gemini - luă cuvântul cu vocea sa atonă:

— De ce ne-aţi chemat aici? Expuneţi-vă în mod clar intenţiile.

Magnus Ridolph îş`i netezi liniştit barba, privind pe rând făpturile care îl înconjurau şi continuă:

— Am descoperit identitatea lui McInch. Am evaluat şi cât îl costă zilnic pe oraş acest McInch. Pot să dovedesc că este un ucigaş şi că a încercat să mă asasineze. Da, pe mine, Macjnus Ridolph! (Tonul lui era solemn, ba chiar emfatic).

Şi, din nou, se stârni agitaţie, acelaşi tumult sonor. Magnus Ridolph, după o scurtă pauză, reluă grav:

— Întrucât dumneavoastră sunteţi consiliul de conducere al acestei comunităţi, v-aş rămâne îndatorat dacă mi-aţi face cunoascute sfaturi privind modul în care ar trebui să acţionez în

continuare. Domnule Primar, aveţi vreo sugestie?

Pasărea Galbenă descrise cu gâtul o serie de arabescuri, emise o avalanşă de sunete stridente şi neinteligibile, apoi capul i se imobiliză şi ochiul său purpuriu îl fixă pe Magnus Ridolph cu o privire şireată:

— McInch ar fi in stare să ne omoare pe toţi!

Boek tuşi discret şi bombăni stingherit:

— Nu crezi c-ar fi mai bine să...

Pompierul Joe Bertrand îl întrerupse:

— M-am săturat de tot circul ăsta! Avem o închisoare. Avem un cod penal. Să-l judecăm deci pe McInch pentru cele făcute. Dacă-i un hoţ, să-l băgăm la închisoare. Dacă-i un criminal şi poate suporta chirurgia mintală, să-l operăm. Dacă nu-i posibil, să-l executăm şi gata!

Magnus Ridolph încuviinţă cu o mişcare a capului:

— Pot dovedi că McInch este un hoţ. Şi câţiva ani de puşcărie se vor dovedi, poate, o experienţă salutară. Ştiu că dispuneţi de o închisoare curată şi igienică, cu filtre germicidice pentru aer, cu băi obligatorii şi o hrană sănătoasă...

— De ce insistaţi atâta asupra condiţiilor igienice din închisoare? - bâzâi directorul de export.

— Pentru că McInch va fi dus acolo, răspunse solemn şi sobru Magnus Ridolph. Va fi vaccinat şi imunizat şi-şi va petrece anii de condamnare într-un mediu steril, absolut lipsit de microbi. Şi asta-l va face să sufere pe McInch mai rău decât moartea. Ei, şi acum... (şi-şi roti din nou privirea asupra celor din jur) cine este McInch?

Gunoierul zvâcni aproape la verticală şi se lăsă pe spate, arătându-şi pântecul palid şi dublul rând de tentacule - picioare decolorate. Corpul i se umflă şi apoi se contractă brusc.

— Culcat! Culcat!, răcni Boek, în timp ce golesopodul proiecta în toate părţile jeturi de lichid urât mirositor.

Din profunzimile corpului diform, gâlgâi un muget cavernos:

— Acum, o să muriţi cu toţii...

— Linişte!, comandă autoritar Magnus Ridolph. Am spus - linişte! Domnule Primar... se poate...

Chirâitul isteric al Păsării Galbene se potoli treptat.

— Păstraţi-vă calmul, nimeni nu-i în pericol, continuă Magnus Ridolph, ştergându-şi dezinvolt obrazul, fără însă al

scăpa din ochi pe golesopodul rămas în poziţie verticală. Un vibrator cu ultrasunete, amplasat sub podea şi un iradiator Hechtmann, montat pe plafon, au intrat în funcţiune de cum am pătruns în această sală. Bacteriile veninoase ale lui McInch au murit din clipa în care i-au ţâşnit din gură, dacă nu chiar mai înainte.

Golesopodul pufăi şi, reluându-şi poziţia culcat, o zbughi spre uşă, scurtele tentacule-picioare acţionând ca nişte pistoane. Şeriful plonjă ca o adevărată torpila şi ateriză pe spatele ondulând. Fanoanele înotătoarelor se înfipseră în cărnuri, sfâşiindu-le. Golesopodul urlă, se răsturnă pe spate, îl încleştă pe şerif cu tentaculele şi se înfăşură în jurul lui, încercând să-l sufoce. Joe Bertrand se repezi şi lovi cu cizma în ochiul albastru, zdrobindu-l. Multipedul de pe Portmar se aruncă şi el în vâltoare, apucând cu nenumăratele lui membre tentaculele care îl imobilizau pe şerif. Primarul sări prin orificiul din tavan şi reveni cu o frigare lungă de oţel, cu care lovi, împunse, sfârtecă...

* * *

Boek se apropie de maşină clătinându-se. Magnus Ridolph, după ce îşi aruncă într-un şanţ vestonul alb-albastru, îl ajunse din urmă. Misionarul, livid la faţă, se crampona de volan.

— L-au... l-au făcut bucăţi... - murmură acesta, abia stăpânindu-şi greaţa.

— Un spectacol dintre cele mai deprimante, încuviinţă Magnus Ridolph, încercând să-şi pieptene barba zbârlită. O aventură sordidă din toate punctele de vedere.

Boek întoarse spre el o privire acuzatoare:

— Cred că dumneata ştiai ce-o să se-ntâmple!

La care Magnus Ridolph răspunse pe un ton suav:

— Dragul meu prieten, mi-aş permite-să vă sugerez să ne întoarcem şi să facem o baie caldă. Cred că senzaţia de curăţenie şi nişte veşminte noi ne-ar ajuta să considerăm întreaga situaţie dintr-o mai justă perspectivă.

* * *

Un Klemmer Boek foarte grav şi serios luă loc în faţa lui Magnus Ridolph în sala de mese, un Klemmer Boek care abia dacă-şi privea farfuria. În schimb, Magnus Ridolph dejună cu delicateţe, deşi substanţial. Ca de obicei, era îmbrăcat

impecabil, iar barba mătăsoasă bine îngrijită şi conturată.

— De unde ştiai - se bâlbâi Boek - da, de unde ştiai că gunoierul era McInch?

— Foarte simplu, răspunse Magnus Ridolph, întovărăşindu-şi vorbele cu un gest dezinvolt al furculiţei. Pe baza unui raţionament logic fără cusur, aplicând teoria şi luând în considerare toate elementele de referinţă.

— Da, da, da, bombăni Boek. Logică pe-aici, inteligenţă pe-acolo...

Buzele lui Magnus Ridolph se crispară imperceptibil:

— Dargul meu domn, iată concret care a fost înlănţuirea ideilor mele. McInch este un răufăcător, un hoţ, care îşi însuşeşte mari sume de bani. Ce face el cu rodul malversaţiunilor sale? Nimic ce s-ar putea remarca la prima vedere, căci altfel toată lumea i-ar fi ghicit identitatea. Pornind de la principiul că McInch îşi cheltuie, în parte sau în întregime, banii furaţi - supoziţie fără vreo certitudine concretă - i-am analizat pe fiecare dintre împuterniciţii municipali, suspecţii logici, din punctul de vedere al unui individ din propria lor specie.

Iată-l, spre exemplu, pe Joe Bertrand, pompierul. Conform acestui test era nevinovat. Duce o viaţă fără pretenţii, în condiţii modeste.

L-am luat apoi în obiectiv pe primar. În ce constă, oare, pentru o Pasăre Galbenă, esenţa însăşi a plăcerii? După cum am aflat, aceasta s-ar rezuma la o anumită specie de floare, al cărei parfum îmbată şi excită Păsările Galbene. N-am întâlnit aşa ceva pe Sclerotto şi, din câte am putut constata, existenţa primarului este la fel de lipsită de strălucire.

În analiză a intrat şi directorul Depozitului, fiinţa-furnică de pe Tau-Gemini. Pretenţiile acestor făpturi sunt practic nule. Cuvintele «lux» şi «distracţii» nici măcar n-au un echivalent în limbajul lor. Măcar din acest motiv şi aş fi fost tentat să-l exclud de pe lista suspecţilor. De la poştaş am aflat că-şi cumpără lunar un număr de cărţi - singura slăbiciune aparentă - însă valoarea lor era în strict raport cu salariul său. Deci, pentru moment, l-am lăsat şi pe acesta deoparte.

Şeriful ridica un semn de întrebare. De la natură, este o amfibie, necesitând un mediu acvatic. Planeta lui natală este umedă şi mlăştinoasă. Comparaţi asta cu condiţiile pe care le

oferă Sclerotto. Însăşi supravieţuirea lui este un miracol.

Despre poştaş, multipedul de pe Portmar, ce-am aflat? Concepţia sa despre lux se rezumă la un bazin mare, umplut cu ulei cald, în care nişte animale de mici dimensiuni, dresate în acest scop, practică masajul numeroaselor picioare şi segmente corporale. În plus, acest tratament înmoaie tegumentele, oferindu-le o frumoasă coloraţie, galbenă ca nisipul. Or, pielea poştaşului este zgrunţuroasă şi cărămizie, semn de sărăcie şi neglijenţă. Ei, şi în cele din urmă îl avem pe gunoier. Faţă de modul lui de viaţă, noi, oamenii, nu putem resimţi decât scârbă şi dispreţ. Pur şi simplu nu ne-ar veni să credem că o fiinţă care se bălăceşte în lături ar fi posibil să fie înzestrată cu un subtil simţ al nuanţelor. Eu, personal, ştiam că golesopodele posedă simţuri *interne* dintre cele mai delicate. Că trăiesc ingerind materie organică, pe care o fermentează sub acţiunea unor bacterii, într-un şir de saci stomacali, iar energia le este furnizată de oxidarea alcoolilor produşi prin această fermentare.

Compoziţia sau calitatea materiilor organice brute nu prezintă nici o importanţă pentru golesopode - resturi menajere, deşeuri proteice, hoituri, toate sunt bune, după cum, pentru noi, oamenii, sunt fără importanţă micile variaţii ale aerului pe care îl respirăm. Senzaţia de plăcere nu le-o furnizează materiile brute, ci produsele interne rezultate şi, din această cauză, varietatea şi amestecurile de bacterii din sacii lor stomacali au o importanţă deosebită.

Pe măsura scurgerii timpului, golesopodele au devenit bacteriologi de prima mână. Au reuşit să izoleze milioane de suşe diferite, au selecţionat specii noi, fiecare dintre acestea inducând plăceri de ordin senzual diferite. Varietăţile bacteriene cele mai apreciate sunt dificil de cultivat şi, în consecinţă, foarte scumpe.

Ştiind toate acestea, mi-a fost clar că numai gunoierul putea fi McInch. Din punctul său de vedere, se bucura de o poziţie de invidiat - înconjurat de cantităţi practic nelimitate de materii organice şi dispunând de surse de finanţare pentru a-şi oferi amestecuri de bacterii dintre cele mai rare şi mai ispititoare.

De la poştaş am aflat că golesopodul primea câte un mic pachet cu fiecare navă spaţială care sosea pe Sclerotto - bineînţeles, bacterii pe care le importa de pe planeta sa natală,

unele dintre acestea fantastic de scumpe.

Magnus Ridolph se instală mai comod în fotoliu şi-şi savură cafeaua, privind pe deasupra ceştii la gazda sa, căreia încă nu-i reveniseră culorile în obraji. Boek clătină din cap şi întrebă bâlbâindu-se:

— Cum... cum i-a ucis pe ceilalţi doi anchetatori... şi... pe tine... când a vnjt... ieri... să te omoare?

— Dragul meu, îţi mai aduci aminte cum m-a scuipat ieri? Când ne-am întors la Misiune, am examinat petele cu ajutorul microscopului ce mi l-ai dat. Toate erau formate din culturi de bacterii moarte. N-am reuşit să le identific, însă, din fericire, precauţiile mele le veniseră de hac.

Gustă din nou din cafea, trase un fum adânc din ţigară şi continuă:

— Acum, în ceea ce priveşte onorariul meu, cred că aţi primit toate instrucţiunile necesare.

Boek se ridică greoi, se duse în biroul său şi reveni după un minut, cu un cec.

— Mulţumesc, zise Magnus Ridolph, după ce aruncă în treacăt o privire asupra cifrei înscrise. Apoi, bătând uşor cu degetele în masă, adăugă pe un ton gânditor: «*Deci, în prezent, Sclerotto City nu mai are gunoier...*»

Încruntându-se, Boek răspunse înciudat:

— Şi nici n-are vreo şansă să găsească vreun înlocuitor. Oraşul ăsta o să duhnească mai rău ca oricând.

Magnus Ridolph îşi mângâia barba cu o expresie visătoare pe chip:

— Mda... desigur... numai că beneficiile abia dacă ar acoperi eforturile.

— Ce naiba vrei să zici? tresări Boek, clipind nervos.

Magnus Ridolph păru că-şi revine din reverie şi-l măsură cu răceală pe Boek, care îşi rodea unghiile:

— Problema, aşa cum mi-aţi prezentat-o, mi-a pus mintea la lucru.

— Şi?

— Ca să faci rost de un ban - explică pe un ton didactic Magnus Ridolph - trebuie să propui ceva cuiva, care este dispus să plătească. Pare evident, nu-i aşa? Numai că, în realitate, lucrurile nu sunt chiar atât de simple. Este surprinzător de mare numărul celor care vor să vândă mărfuri sau servicii de care

nimeni n-are nevoie. Şi, din această cauză, cei ce reuşesc sunt extrem de puţini.

— Da, aşa-i, zise Boek, privindu-l atent. Numai că nu văd legătura cu colectarea gunoaielor. Vrei postul ăsta? Dacă da, spune-o şi te recomand imediat primarului.

Magnus Ridolph îl măsură cu o privire plină de reproş:

— Pur şi simplu m-am gândit că pe Aurigae-1012 sunt mii de golesopode care ar plăti oricât ca să beneficieze de privilegiul de a presta o asemenea muncă.

Oftă, clătină din cap şi adăugă:

— Numai că beneficiul rezultat de pe urma unei singure tranzacţii nu este suficient pentru a justifica un asemenea efort. În schimb, înfiinţarea unui serviciu de plasare, la scara întregului Commonwealth, mi se pare a fi o iniţiativă extrem de profitabilă!

[*Originally published in „Startling Stories" Nov. 1948*]